

## شجاعت امیرالمؤمنین (ع) در لیلۃ المبیت

در زمان حصر مسلمانان در شعب ابی طالب، امیرالمؤمنین (ع) شاید بارها در بستر پیامبر (ص) آرمیده؛ زیرا خطر ترور ایشان وجود داشت. رسول خدا (ص) به ناچار مدام از خیمه ای به خیمه ی دیگر می رفت و خواب و آرام و قرار نداشت.

لیلۃ المبیت معروف، یکی از مواردی است که امیرالمؤمنین (ع) در بستر پیامبر (ص) خوابید و جان خود را فدای ایشان کرد.

امیرالمؤمنین (ع) در هر لحظه و همیشه وقف پیامبر اکرم (ص) بود و خداوند نیز اراده کرده بود که ایشان همیشه در محضر پیامبر (ص) باشد. در همان جوانی نیز استعداد الهی و شخصیت بی نظیر ایشان نمایان بود؛ چنان که خود فرموده است: «من نور وحی را می دیدم، بوی نبوت را استشمام می کردم و حتی ناله ی شیطان را می شنیدم. پیامبر (ص) به من فرمود: تو می بینی آنچه را من می بینم.»

امیرالمؤمنین (ع) با چنین جایگاهی مانند سربازی خود را وقف پیامبر اکرم (ص) کرده بود.

وقتی در ماجرای شعب، ابوطالب (ع) از دنیا رفت، خداوند به پیامبر (ص) دستور داد از مکه هجرت کند. پیامبر (ص) باید پنهانی از شهر خارج می شد و این کار بسیار دشواری بود؛ می بایست کسی را می یافتند که هم راز نگه دار باشد و هم خود را سپر جان پیامبر (ص) کند و نیز امانت ها را بازگرداند. امیرالمؤمنین (ع) بی درنگ این مسئولیت را پذیرفت.

پس از سیزده سال حضور رسول خدا (ص) در مکه و زندگی در شرایط سخت و پس از عقد پیمانی با مردم یثرب تصمیم گرفت به این شهر هجرت کند.

پس از تحمل سیزده سال خفقان و تنگنا، همه دوست داشتند با پیامبر (ص) همراه شوند و این پیروزی ابتدایی را ببینند. در آن وضعیت، هجوم به خانه حضرت نبی (ص) و قتل ایشان بسیار طبیعی بود؛ اما امیرالمؤمنین (ع) بی درنگ پذیرفت که جای پیامبر اکرم (ص) بخواهد و خود را فدای ایشان کند؛ حضرت به همراه یکی از یاران خود حرکت کرد و در غاری در اطراف مکه پناه گرفت که خداوند در قرآن از ترس و نگرانی این صحابی گزارش داده است. در حالی که امیرالمؤمنین (ع) در بستر پیامبر (ص) و با وجود خطرِ مرگ در آرامش بود. در بعضی نقل ها آمده است: کفار امیرالمؤمنین (ع) را به خیال آنکه پیامبر (ص) است و در بستر خوابیده، از خواب بیدار کردند. حضرت امیر (ع) در آن وضعیت پر تنش و نزدیک به مرگ، با آرامش خوابیده بود. این از آثار نفس مطمئنه در وجود مردان و بندگان خداست. برای علی فرقی نمی کرد که کشته شود یا زنده بماند، چون تمام امور عالم را به اذن و اراده الهی می دید. خوابیدن علی (ع) در بستر پیامبر (ص) در لیلۃ المبیت زمینه ساز هجرت رسول الله (ص) به مدینه و پایه ریزی حکومت اسلامی برای نخستین بار شد.

از آنجا که پیامبر (ص) شخص امینی جز حضرت امیر (ع) نمی شناخت، به او فرمود: «فَاطِمَ (فاطمه ها) را نیز با خود به یثرب بیاور.» حضرت علی (ع) که در آن زمان حدود ۲۳ ساله بوده است نیز پس از بازگرداندن امانت های مردم که نزد رسول خدا (ص) بود، دختر ایشان - حضرت فاطمه (س) - و مادر بزرگوار خود و بعضی دیگر از بانوان بنی هاشم را با خود به مدینه برد.